

Sygn. akt II W 133/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Grajewie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Myśliński

Protokolant: Ewelina Kiler

w obecności oskarżyciela ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 23 sierpnia 2019 roku i 22 października 2019 roku

sprawy przeciwko

R. K.

urodz. (...) w P.

synowi A. i A. z d. P.

obwinionemu o to, że:

w dniu 23 lutego 2019 roku około 18:20 na trasie K(...) w m. G. gm. G. woj. (...), kierując samochodem ciężarowym m-ki D. o nr rej. (...) wraz z naczepą m-ki MAGIER o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 41 km/h jadąc z prędkością 91 km/h w miejscu gdzie obowiązywała prędkość 50 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

1. Obwinionego R. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 300,- (trzystu) złotych.
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,- (trzydziestu) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami w sprawie w kwocie 120,- (stu dwudziestu) złotych.

Sygn. akt II W 133/19

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 23.02.2019 roku K. W. i J. J. funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w G. pełnili służbę patrolową w tym na statycznym punkcie kontroli pomiaru prędkości pojazdów w miejscowości G. na drodze K(...). O godzinie 18:20 J. J. wykonał pomiar laserowym miernikiem prędkości (...) 20-20 100LR, nr (...) pojazdu ciężarowego (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki (...) o nr rej. (...). Urządzenie wykazało, że kierujący tym pojazdem poruszał się z prędkością 91 km/h w sytuacji, kiedy w miejscowości G., jako w obszarze zabudowanym, obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h. Po zatrzymaniu kierowca – R. K.- odmówił przyjęcia mandatu.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów:

1. zeznań świadka J. J. k. 37, 6-7,
2. notatki urzędowej k. 1,
3. świadectwa legalizacji k. 1b,

R. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, iż został wyprzedzony przez pojazd na litewskich numerach który przed zatrzymaniem przez policjantów jechał przed nim. Po zatrzymaniu powiedział policjantom, iż odmawia przyjęcia mandatu gdyż według niego okazany mu pomiar prędkości nie dotyczył jego pojazdu, a pojazdu który jechał przed nim.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia nieprzyznającego się do winy obwinionego nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. Sprzeczne są z zeznaniami świadka J. J..

Z zeznań tegoż świadka wynika, że w dniu 23.02.2019 roku wraz z funkcjonariuszem policji K. W. pełnili służbę będąc w miejscowości G.. Około godziny 18:20 dokonał pomiaru prędkości pojazdu ciężarowego z odległości 304,5 m. W wyniku dokonanego pomiaru ustalił, iż pojazd ten poruszał się z prędkością 91 km/h w obszarze zabudowanym. Po okazaniu tego pomiaru kierowcy R. K. ten odmówił przyjęcia mandatu podając, iż zna on zasadę działania miernika prędkości i że nie spełnia on wymogu identyfikacji pojazdu.

W ocenie Sądu zeznania świadka J. J. zasługują na obdarzenie ich wiarą. Świadek jest osobą obcą dla obwinionego, nie miał powodów, aby zeznawać na jego niekorzyść.

Ponadto powyższe zeznania znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej k. 1 z której wynika, iż J. J. dokonał pomiaru pojazdu obwinionego. W wyniku pomiaru dokonaniem (...) 20-20 100, nr (...) ustalono prędkość 91 km/h w obszarze zabudowanym. Pomiar został wykonany z odległości 304,5 m, gdzie do tablicy wskazującej obszar zabudowany jest 390,1 m.

Powyższe dowody w sposób jednoznaczny pozwalają ustalić, iż wyjaśnienia obwinionego składane były niezgodnie z rzeczywistością jedynie w celu uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn. Z urzędu Sądowi wiadomo, iż zdecydowanie największa liczba spraw o przekroczenie prędkości i postępowania o czyny z art. 92a kw wpływa do tut. Sądu z miejscowości G.. Dlatego zwrócić należy uwagę, iż pomiar prędkości przez wskazanego powyżej funkcjonariusza policji dokonywany był w miejscu w którym wcześniej dokonywał takich czynności w liczbach liczonych w setki i w tej mierze wielokrotnie zeznawał podając okoliczności w tym co do odległości od miejsca pomiaru do tablicy teren zabudowany i innych punktów charakterystycznych na miejscu zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe - okoliczności podnoszone przez obwinionego co do dokonywanego pomiaru, użytego miernika prędkości w sposób oczywisty nie mogą być uwzględnione.

Z zeznań świadka J. J. i notatki k. 1 wynika, że pomiar został dokonany prawidłowo i dotyczył pojazdu którym kierował obwiniony. Urządzenie, jakim dokonano pomiaru miało aktualne świadectwo legalizacji (k. 1b).

Ponadto zwrócić należy uwagę, iż świadek opisał prawidłowość całego postępowania, a do akt zostało dołączone świadectwo ukończenia kursu specjalistycznego w zakresie obsługi mierników prędkości k. 31-33.

Powyższe dowody w sposób jednoznaczny pozwalają ustalić, iż wyjaśnienia obwinionego składane były niezgodnie z rzeczywistością jedynie w celu uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn.

Z powyższych względów Sąd uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przypisanie obwinionemu popełnienia czynu polegającego na tym, że: w czasie, miejscu i okolicznościach jak w zarzucanym mu czynie przekroczył dopuszczalną prędkość o 41 km/h jadąc z prędkością 91 km/h, gdzie dozwolona prędkość wynosi 50 km/h.

Strona przedmiotowa wykroczenia z art. 92a kw polega na niestosowaniu się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Jeśli chodzi o ograniczenie prędkości określone ustawą, to miarodajny jest art. 20 PrDrog, który wyznacza następujące dopuszczalne prędkości na obszarze zabudowanym:

a) w godzinach od 5 do 23 – 50 km/h,

b) w godzinach od 23 do 5 – 60 km/h.

Wykroczenie z art. 92a KW jest wykroczeniem formalnym, żaden skutek, ani materialny, ani sytuacyjny, nie należy do jego znamion. Konstrukcyjnie art. 92a kw należy do wykroczeń zagrożenia abstrakcyjnego: ustawodawca przyjął dyktowane doświadczeniem życiowym założenie, że każde niepodporządkowanie się ograniczeniu prędkości jest niebezpieczne, nawet jeżeli w konkretnych okolicznościach niebezpieczne nie było.

Mając powyższe na uwadze czyn należało zakwalifikować z art. 92a kw.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami art. 33kw.

Sąd uznał, że szkodliwość społeczna czynu, jakiego dopuścił się obwiniony, jest duża. Wpływ na taką ocenę ma zachowanie się obwinionego, lekceważącego podstawowe zasady kształtujące bezpieczeństwo na drogach. Obwiniony nie stosował się do obowiązku przestrzegania administracyjnie dopuszczalnej prędkości poruszania się w obszarze zabudowanym, przekraczając dopuszczalną prędkość jazdy w obszarze zabudowanym aż o 41 km/h. Okoliczności łagodzących dla obwinionego nie znaleziono.

Kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art.33 kw Sąd stanął na stanowisku, że mając na uwadze lekceważący stosunek obwinionego do przepisów obowiązujących w ruchu drogowym ograniczających administracyjnie dopuszczalną prędkość jazdy pojazdów w obszarze zabudowanym, szkodliwość czynu jest duża. Mając na uwadze wychowawcze cele kary oraz cele kary w zakresie prewencji ogólnej, Sąd uznał, że dla zrealizowania tych celów niezbędne było orzeczenie wobec obwinionego kary grzywny w kwocie 300 zł.

O kosztach rozstrzygnięto na zasadzie art. 118 § 1 i 2 kpw, § 1 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 2017 poz. 2467) zaś o opłacie na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983r, Nr49, poz.223 ze zmianami).